

כל שעה פרק שני פסחים

לד.

עין משפט נר מצוה

קב א מ"י פ"ה ס"ה
 תמונת כל צב
 קב ב ס"ה ס"ה
 קב ג מ"י פ"ה ס"ה
 משפט ס"ה ו'
 קב ד מ"י פ"ה ס"ה
 תמונת ס"ה ג'
 קב ה מ"י פ"ה ס"ה
 פסולי מוקדני ס"ה
 ד'
 קב ו מ"י פ"ה ס"ה
 תמונת ס"ה י'

לעני רש"י

צ"ב"ט (צ"ב"ט)
 בצלע"ס בצלע"ס קטני

רבינו חננאל

וכן חיינו שליחא
 ומאיסאתא שרי לאדוקי
 בהו אכל חיינו שריין
 וכינא בהן דחיינו
 דלמא אכלו להו וכן
 תוחין ועבדי דאחי וז"ל
 תקלה לא משוויין להו
 וכן אבא שאול בכל של
 בית רבי היה מחמס
 חסין בחיטין של תרומה
 שליחא ומאיסאתא כדי
 ללוש עינה בעשרה. בעי
 רבה רב פתח מאבי רוב
 חניני בני אבין או רחין
 בפי' דתרומה [מ"ו]
 שחילי תרומה שנטמא
 ושחילן טהור מלמא
 ואסורין מלאכול עד שיטמא
 את האוכל, וכן שטהרו
 אמאי אסורין לאכול. איל
 הכי אמר רבה אסור
 לזרים, כלומר תרומה הן
 ובקדושתן קיימי. אמר
 לו מאי קמיל דגידולי
 תרומה הן, התניא גידולי
 תרומה תרומה, וכי תיבא
 בגידולי גידולי עסקין
 כגון שקיעין הגידולין
 וחזרו עוד וצמחו וכדבר
 שאין דורע כלה, הא בני
 תניא (ו) רחין גידולי
 תרומה (תרומה) הן גידולי
 [גידולין] חולין, ואוקיענא
 בדבר שריעו כלה, אבל
 בדבר שאין דורע כלה
 אפילו גידולי גידולין
 אסורין, אשחיקי. פירוש
 דבר שאין דורע כלה, כגון
 הלחף והשום והבצלים,
 אמר להו הכי רבי ששת
 אסור לכהני, מיט' הויאל
 ונפסלו בהיסח הדעת,
 כלומר כיון שנטמא היסח
 דעתו מן הנפסלו. ומאי
 הניחא לאפן דאמר היסח
 הדעת פסול הגוף היא,
 כלומר הרי הוא כבשר חזיר
 שאין לו היסח לעולם, אלא
 למאן דאמר היסח הדעת
 פסול טומאה הויא אמאי
 אסורין לא יזא השפל
 חמוד מן העיקר, ואם
 טהור בטומאתו [אמאן]
 לא יזא מותרין פסול
 מוטאה, ונדחו גם דבריו,
 וחזרו לבדו מחלוקת ר'
 יוחנן ורבי לקיש, דאיתמר
 ר' יוחנן אמר היסח הדעת
 פסול טומאה הויא שאם יבא
 אליהו ויטהר שומעין לו,
 וי' שישען בן לקיש אמר
 פסול הגוף הוי שאפילו
 יבוא אליהו ויטהר אין
 שומעין לו, ומחוב עליה
 ר' יוחנן מאה דתיב בסוף
 תמורה ר' ישמעאל בנו של
 ר' יוחנן בן ברוקא אמר
 ליל קול שיהי בין כבש
 למוכב למעורב של כבש
 ששה הוי זורקין בסוף
 חטאת העוף בדי שתעורב
 חזרתן יצאו לבית השרפה, כיון שנטמא היסח דעתו מטהר.
 הניחא לירי דאמינא פסול טומאה הוא משום הכי בעי עיבור צורה,
 אלא לירדך דאמרת פסול הגוף הוא למה ליה עיבור צורה, התנן זה הכלל
 (א) נ' ארת"י לו נכטי' ז"ל סוף מיימי תרומה טמא' ד' והיא יתיר ממוחזר מני' דקד.

בשליקתא ומאיסאתא. קצת נראה דוקא שהן כבר נאסות
 מומר להסתותן אבל למאן אסור דכור כן אחי
 זיה לדי מקלה כמו נדריים עניני דבפרק הלוקח בהמה (בבב)
 דף כב), אמרינן סאה תרומה טמאה שפלה למוך מאה חולין טהורים
 ר"א אומר תרוס ומרקב ובמס' תרומות
 צפ"ה גרסינן תרוס ומרקב ואומר
 ר"מ דבמאיסאתא משקף ויהנה ממנו
 בשעת שריפה: **מחמין** זו חסין

בחיטין ש' תרומה. אור"ת דלכהניס
 של צית רבי היו עושין דלישראל לא
 שריא אלא הנאה שאינה של כליי כמו
 עירוב דמערכין לישראל בתרומה
 אכל הנאה של כליי כגון להאכל
 לבהמתו או להדליק אסור לישראל
 דלאמרינן צפ"ק דמס' ע"ו (טו.)
 כן ששכר פרה מישראל לא יאכלנה
 כרשעי תרומה ובמסכת תרומות
 (פ"ה משנה י') נמי אמרי' מדליקין צמחי
 נכסות ובמס' מדרשות בשמן של
 תרומה שנטמא נרשית כן פירוש
 אס יש סס כהן דנר לאחד נר למאה
 ור"י אומר טעמא משום דלרשיית
 משמרת תרומתי מה תרומה טהורה
 וכו' ומה וטהרה דוקא לכן חף
 טמאה דוקא לכהן ובמס' דרביא
 אלא הדלקה זו: **מחמין** מלמא.
 תימה לר"י דכפ' קמח דשנת (ד.)
 מסקינן דהיינו טעמא דגורו גידולי
 תרומה תרומה משום תרומה טמאה
 ציד כהן פי' שלא ישהה אותה לזריעה
 והשפא יוון דטהרו ישהה אותה
 לזריעה כדי לטהרה ולומר ר"י
 דמשום ריח פורתא לא ישהה אותה
 מלחם שעדיין היא תרומה ולא נעשית
 חולין הקשה רבינו נסים גאון דתיבא
 בתוספתא ג' גידולי תרומה ומעשר
 שני הרי הן כחולין ומלא מירון
 צירושלמי דמסקת תרומות דהרי הן
 כחולין היינו להתמייב בלקט ושפחה
 ופאה ועניי ישראל ועניי כהנים
 מלקטין אותן אלא שאסורין לזרים
 והיינו דתיבא עניי ישראל מותרין את
 שלהן לכהניס צמחי תרומה וטעמא
 לפי שמאורייתא חין תרומה ומעשר
 חייבין בלקט שפחה ופאה ולא אחי
 גזירה דרבנן ומפקע ליה ועוד הקשה
 הר"ר משה נב"י דתנן במסכת
 צבורים (פ"ג מ"ג) יש מעשר וצבורים
 זה שאין קן בתרומה שהמעשר
 וצבורים אף ידון אסורים מלאכול
 צירושלמי אף לזרים ולכהנה משא"כ
 בתרומה משמע דגידולי תרומה שרו

לזרים מיהו בלאו הכי לא א"ש ליטנא חף לזרים דלדרכה חף לכהניס
 מיבעי ליה למימר ונראה דהתם (ה) היינו נכריים וכן משמע
 צירושלמי: גידולי גידולי, פירש ריב"ז דגידולי היינו גידולי
 ראשון מן הזרע ואח"כ חזר ונטע אותן גידולים זה גידולי גידולין ומציא
 ראיה מירושלמי דמסיק התם אגידולי גידולין משיעשו שני גורנות דהיינו
 כה"ג שזרע ונקלט שמי פעמים ולפ"ה הכל הוי גידול ראשון ומה
 שפ"ה דשומין הוי דבר שזרעו כלה לא משמע הכי דבמסכת תרומות
 חזן צפ"ט (מ"ו) אחרו דבר שאין זרעו כלה הלחף והשום והבצלים:
פסול הגוף הוי. תימה דלעיל (דף כ:) אמרינן אס היסח במקום
 המונע ימנה במקום התורפה ואמר' גרמא חין צדיים לא
 ואמאי חין מומר לשורפה מיד כשנסח דעתו ממנה: **למה** י' עיבור
 צורה. קשה לר"י דלמא האי פסול היינו דם ובצלים דבעי עיבור
 צורה וי"ל מ"מ אחר שמקב כלול יש בו היסח הדעת הר"ר אלמנן:

לעני רש"י

גידולי תרומה. אס
 וזעה, אפילו דבר שריעו
 כלה כגון מוקדני וקטנית
 (שבח י"ז.)

בשליקתא ומאיסאתא. לאחר שנטמאו שולקין ואח"כ זורקין לבין העלים
 וכן נמאסות ורב הוגא חייש דלמא אכלו להו מקמי דלשליקנהו או
 בשעה ששולקין: והיו מחמין לו חמין בחיטין של פורתא עמאה.
 שהיו לוקחין אותם מכהניס צוול: **ללוש** כהן עיסה בעשרה. כלומר

אפי"ס שרבי אכל חולין בעטרה היה
 לא חייש דלמא נגעו בני חטויס
 טמאים בעטרה דנטעו להו ממורת
 אכל ולא מטמאו: **פנו תרומות.**
 מס' תרומות: **מאי אמרינן.** חידוש
 וטעמא בתרומות שחמס שוים ציית
 אדם גדול כרעה: **ספילי תרומה.**
 כגון שחילי כרוב וכרישין: **טהרו**
מלמא. אחרים שמיבדן לקרקע
 בטלן ממורת אוכל: **ואסורין מלאכול.**
 וקא ק"ר משום טומאה ולכהניס:
אסורים לזרים. דלא אמרינן פקע
 שם תרומה מייניה: **ומאי קא משמע**
לן גידולי תרומה כתרומה. אפילו
 דבדר שזרעו כלה כגון חייטין או
 ללעזת שומין מנינא: **ויפי' ס"ה.** האי
 אסורין מלאכול דבדר שאין זרעו כלה
 קאמר כגון צלמס דקיס שקורין
 לזרי"ס ושכסותליס אחת אחת לצדה
 הן נוספות ומתחברות ששה וד' יחד.
 והיינו גידולין גידולין אותן הנוספות
 עליהן שלא היו תרומה מעולם וגידולין
 כגון כגון שחילי כרוב שהולמס
 ומחייבין העלין הראשונים וזדים
 הדשדים העולין בקלה הוו גידולי
 גידולים: **הטבל גידולי מוסרין.**
 אפי"ס שנתמרה ככרי והוקבע למעשר
 וחל עליו שם טבל וזרעו ולא הפירש
 מעשרותיו תחלה וזמא ונגמר וקלרו
 וזף על גב גידולי תרומה תרומה
 מדברין הוא ולומרה שלא להפקד
 את הכהניס אבל גידולי טבל חולין הן
 והרי הן כשקולרן כשאר תבואה ואוכל
 מהן ערלי עד שימרחם: **כהיסח**
הדעת. כשנטמאו מתחלה היסח
 דעתו מהם שז' מלשומין ונפסלין
 כהיסח הדעת דלמדי גבי תרומה
 (במדבר יז) את משמרת תרומתי
 עבד לה שימור ולא חסיה דעמך:
פסול הגוף הוי. מעלה היא כקדשים
 שנמסרין ככף זרע פסול הוא לעלמו
 ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמאו
 כל אותן הימים שחסיס דעתו מהן
 חין שומעין לו: **שפיר.** משום הכי
 אסורין שאין שחילתן מועלת להן
 להקיר שם פסול מעליהן: **אלא למ"ד.**
 כל מה שקדשים נפסלין כהיסח הדעת

אפי"ס שנתמרה ככרי והוקבע למעשר
 וחל עליו שם טבל וזרעו ולא הפירש
 מעשרותיו תחלה וזמא ונגמר וקלרו
 וזף על גב גידולי תרומה תרומה
 מדברין הוא ולומרה שלא להפקד
 את הכהניס אבל גידולי טבל חולין הן
 והרי הן כשקולרן כשאר תבואה ואוכל
 מהן ערלי עד שימרחם: **כהיסח**
הדעת. כשנטמאו מתחלה היסח
 דעתו מהם שז' מלשומין ונפסלין
 כהיסח הדעת דלמדי גבי תרומה
 (במדבר יז) את משמרת תרומתי
 עבד לה שימור ולא חסיה דעמך:
פסול הגוף הוי. מעלה היא כקדשים
 שנמסרין ככף זרע פסול הוא לעלמו
 ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמאו
 כל אותן הימים שחסיס דעתו מהן
 חין שומעין לו: **שפיר.** משום הכי
 אסורין שאין שחילתן מועלת להן
 להקיר שם פסול מעליהן: **אלא למ"ד.**
 כל מה שקדשים נפסלין כהיסח הדעת

לעני רש"י

אפי"ס שנתמרה ככרי והוקבע למעשר
 וחל עליו שם טבל וזרעו ולא הפירש
 מעשרותיו תחלה וזמא ונגמר וקלרו
 וזף על גב גידולי תרומה תרומה
 מדברין הוא ולומרה שלא להפקד
 את הכהניס אבל גידולי טבל חולין הן
 והרי הן כשקולרן כשאר תבואה ואוכל
 מהן ערלי עד שימרחם: **כהיסח**
הדעת. כשנטמאו מתחלה היסח
 דעתו מהם שז' מלשומין ונפסלין
 כהיסח הדעת דלמדי גבי תרומה
 (במדבר יז) את משמרת תרומתי
 עבד לה שימור ולא חסיה דעמך:
פסול הגוף הוי. מעלה היא כקדשים
 שנמסרין ככף זרע פסול הוא לעלמו
 ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמאו
 כל אותן הימים שחסיס דעתו מהן
 חין שומעין לו: **שפיר.** משום הכי
 אסורין שאין שחילתן מועלת להן
 להקיר שם פסול מעליהן: **אלא למ"ד.**
 כל מה שקדשים נפסלין כהיסח הדעת

אפי"ס שנתמרה ככרי והוקבע למעשר
 וחל עליו שם טבל וזרעו ולא הפירש
 מעשרותיו תחלה וזמא ונגמר וקלרו
 וזף על גב גידולי תרומה תרומה
 מדברין הוא ולומרה שלא להפקד
 את הכהניס אבל גידולי טבל חולין הן
 והרי הן כשקולרן כשאר תבואה ואוכל
 מהן ערלי עד שימרחם: **כהיסח**
הדעת. כשנטמאו מתחלה היסח
 דעתו מהם שז' מלשומין ונפסלין
 כהיסח הדעת דלמדי גבי תרומה
 (במדבר יז) את משמרת תרומתי
 עבד לה שימור ולא חסיה דעמך:
פסול הגוף הוי. מעלה היא כקדשים
 שנמסרין ככף זרע פסול הוא לעלמו
 ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמאו
 כל אותן הימים שחסיס דעתו מהן
 חין שומעין לו: **שפיר.** משום הכי
 אסורין שאין שחילתן מועלת להן
 להקיר שם פסול מעליהן: **אלא למ"ד.**
 כל מה שקדשים נפסלין כהיסח הדעת

הגרות הרב"ה

(א) נב"א ופסול טהור
 מלמא וזיה נכש"י

מוסף רש"י

גידולי תרומה. אס
 וזעה, אפילו דבר שריעו
 כלה כגון מוקדני וקטנית
 (שבח י"ז.)